

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Jadwigi N. i Krystiana N.
przeciwko Jackowi O.

oraz z powództwa wzajemnego Jacka O.
przeciwko Jadwidze N. i Krystianowi N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego) od wyroku Sądu
Okręgowego

z dnia 12 października 2010 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części obejmującej oddalenie apelacji co do pozwu głównego a w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od Jacka O. na rzecz Jadwigi N. i Krystiana N. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powodowie wnieśli dnia 28 kwietnia 2008 r. o zasądzenie od pozwanego Jacka O. na ich rzecz kwoty 26.911 złotych tytułem zapłaty za sprzedane pisklęta. Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym pod numerem 49/08. Dnia 23 maja 2008 r. ci sami powodowie wnieśli przeciwko temu samemu pozwanemu Jackowi O. o zapłatę kwoty 42.680 złotych z tytułu sprzedaży piskląt w innym okresie. Sprawa ta została zarejestrowana pod numerem 58/08. Na mocy zarządzenia przewodniczącego z dnia 17 września 2008 r. sprawa 58/08 została połączona ze sprawą 49/08 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. W odpowiedzi na pozew w sprawie 49/08 pozwany wniósł pozew wzajemny o zapłatę 54.422 złotych.

Wyrokiem z dnia Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo główne w obu połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawach oraz oddalił powództwo wzajemne.

Wyrokiem z dnia 12 października 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił apelacje wniesione przez obie strony od wyroku sądu pierwszej instancji.

Pozwany oraz powód wzajemny wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżył ten wyrok w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak trafnie przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2009 r. (sygn. akt II CSK 597/08, nie publ.) w przypadku wytoczenia powództwa wzajemnego w istocie rzeczy ma miejsce połączenie dwóch samodzielnych procesów, które łączy więź materialnoprawna, wyrażająca się w tym, że „roszczenie wzajemne jest w związku z roszczeniem powoda lub nadaje się do potrącenia” (art. 204 § 1 k.p.c.). W związku z powyższym skarga kasacyjna dotycząca rozstrzygnięcia o interesach podmiotu występującego w charakterze zarówno pozwanego jak i powoda wzajemnego odnosi się do rozstrzygnięcia dwóch spraw, a więc powinna być potraktowana jak dwie skargi kasacyjne. Co do każdej z tych skarg skarżący winien też oddzielnie wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia, od której zależy nie tylko wysokość opłaty sądowej ale przede

wszystkim dopuszczalność skargi kasacyjnej (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., II PZ 81/06, OSNP 2008/9-10/135).

W związku ze skierowaniem skargi kasacyjnej do orzeczenia sądu drugiej instancji obejmującego rozstrzygnięcie co do pozwu głównego trzeba uwzględnić, że w tym zakresie doszło do połączenia dwóch spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia. W takim przypadku sprawy te nie tracą swej samodzielności. Oznacza to między innymi, że ocena dopuszczalności skargi kasacyjnej pod kątem wartości przedmiotu zaskarżenia dokonywana jest w odniesieniu do każdej z tych spraw z osobna (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2000 r., II CZ 173/99, nie publ.; z dnia 31 maja 2006 r., IV CZ 41/06, nie publ.; z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 148/07, nie publ.; z dnia 26 listopada 2010 r., IV CZ 89/10, nie publ.) W obu połączonych do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawach wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza minimalnego progu kwotowego przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c. Wobec tego, należało na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucić skargę kasacyjną w tej części jako niedopuszczalną.

Skarga kasacyjna pozwanego spełnia wymagania w zakresie minimalnej wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w odniesieniu do oddalenia apelacji i oddalenia powództwa wzajemnego. W związku z tym trzeba zważyć, że określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wniosek pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego istnieje potrzeba wykładni art. 231 k.p.c., który to przepis budzi poważne wątpliwości Sądu pierwszej i drugiej instancji a także skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, wobec nieuznania, że ciężar wykazania prawdopodobieństwa zakażenia kurczaków u pozwanego spoczywał na powodzie, gdyż pozwany wykazał, że przyczyną upadki hodowli piskląt było zakażenie reowirusami.

Powołanie się na wątpliwości sądów obu instancji oraz bliżej nieokreślonych wątpliwości innych sądów i to bez bliższego wyjaśnienia w odrębnym wywodzie na czym te wątpliwości polegają, nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wbrew twierdzeniom skarżącej niniejsza skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Zważyć należy, że kodeks postępowania cywilnego wielokrotnie posługuje się pojęciem „oczywistość” odnosząc je np. do bezzasadności dochodzonego roszczenia, wniosku o wyłączenie sędziego, zasadności podstawy kasacyjnej naruszenia prawa materialnego (art. 53¹, art. 499 pkt 1, art. 398¹⁶, art. 424⁹ k.p.c.). Oczywista zasadność lub bezzasadność wynika już z samej treści pisma procesowego, jest widoczna dla każdego prawnika bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej. W wypadku oczywistej zasadności konkretnego wniosku, bez dokładnego badania i oceny przytoczonych argumentów jest jasne, że wniosek powinien zostać uwzględniony. Odnosząc powyższe uwagi do kwestii oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że przedmiotowa „oczywistość” zachodzi wówczas, gdy z treści skargi, bez potrzeby jej głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań prawnych wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.).

Skarżący w żaden sposób nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Dodatkowo należy podnieść, że konstrukcja wniosku

o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej opiera się na wyłączonych z mocy art. 398³ § 3 k.p.c. zarzutach dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie rozstrzygając o kosztach postępowania zgodnie z art. 98 § 1, 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.